

עת"א 20108/02/14 - בנימין מולאיב נגד וועדת השחרורים, היועץ המשפטי לממשלה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
עת"א 20108-02-14 מולאיב נ' וועדת השחרורים ואח'
13 אפריל 2014

לפני:
כב' הנשיא אברהם טל - אב"ד כב' השופט אהרון מקובר כב'
השופטת הדס עובדיה

העותר
נגד
המשיבים
בנימין מולאיב
1. וועדת השחרורים
2. היועץ המשפטי לממשלה

נוכחים:

העותר ובא כוחו עו"ד מנחם רובינשטיין

ב"כ המשיב 2 עו"ד רועי לוס

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

העותר מרצה 33 שנות מאסר עולם קצוב בגין רצח אשתו בדקירות והוא מלין כלפי החלטת המשיבה 1 (להלן: "הוועדה") יום 16.1.14 שדחתה את בקשתו לשחרור על תנאי חרף חוות דעתה של ד"ר נעמי כהן שהייתה מונחת בפניה וצורפה לעתירה.

במהלך הדיון בפנינו התברר כי ב"כ העותר תוקף את החלטת הוועדה במובן זה שסירבה לבקשתו לשלוח את העותר לאבחון פסיכודיאגנוסטי מטעם מב"ן על מנת לעמוד על מסוכנותו, וזאת לאחר שד"ר כהן קבעה בסיפא חוות דעתה שמסוכנותו נמוכה והצפי לרצידיביזם נמוך ביותר, ולכן מן הראוי לשחרר אותו על תנאי.

ב"כ המשיב מתנגד לשחרורו המוקדם של העותר מנימוקים המופיעים בכתב התשובה וכן הוא מתנגד לקבלת דו"ח אבחון פסיכודיאגנוסטי לגבי העותר שכן לטענתו אין כל צורך בדו"ח זה, גם לאחר קבלת חוות דעתה של ד"ר נעמי כהן.

עמוד 1

ב"כ העותר טוען בכתב העתירה ובטיעונו בפנינו כי הוועדה לא נתנה משקל ראוי להתנהגותו החיובית של העותר במהלך מאסרו, לעובדה שהוא יוצא לעשרות חופשות ללא כל בעיות ולאמור בחוות דעתה של ד"ר כהן, כאשר העדיפה את חוות הדעת מטעם וועדת אלמ"ב, גורמי הטיפול בכלא ונציגת רש"א על פני אותה חוות דעת.

ב"כ המשיב טוען בכתב התשובה כי מחוות הדעת של הגורמים הנ"ל, אותם הייתה רשאית הוועדה להעדיף על חוות דעתה של ד"ר כהן, עולה כי מסוכנותו של העותר עדיין קיימת, וזאת כאשר אין מניע ברור לעבירה נושא מאסרו וכאשר לא עבר הליך טיפולי במהלך מאסרו.

עיון בהחלטת הוועדה נושא העתירה מעלה כי לא התעלמה כלל ועיקר מחוות דעתה של ד"ר כהן, מהתנהגותו החיובית של העותר במהלך מאסרו ומכך שהוא יוצא לחופשות קצובות (ראה סעיף 7 להחלטה נושא העתירה).

עם זאת, כבר מהרישא של ההחלטה עולה כי הוועדה ייחסה חשיבות עליונה, והעדיפה כדין, את האמור בחוות הדעת של וועדת אלמ"ב, ואת האמור בחוות דעת גורמי הטיפול ואת האמור בדברי נציגת רש"א כפי שבאו לביטוי במסמכים שהיו בפני הוועדה ואשר צורפו לכתב התשובה.

מחוות דעת וועדת אלמ"ב מיום 3.11.13 עולה כי העותר אינו תופס עצמו כאדם אלים, לא מביע אמפטיה לקורבן ומסרב לקבל טיפול עד כדי הבעת חוסר אמון מוחלט בנחיצותו.

וועדת אלמ"ב סבורה כי לא חל שינוי ממשי בעמדות העותר, חרף המאסר הארוך שהוא ריצה עד כה, הוא חסר מוטיבציה בכל הקשור לצורך בטיפול ומשכך, אין מקום לשחררו המוקדם.

לחוות דעת זו מצטרפת עמדת נציגת רש"א שדחתה את העותר בתאריך 4.3.13, לפיה העותר לא מקשר בין העבירה נושא מאסרו להתנהגותו האלימה והוא מגלה מודעות ומוטיבציה נמוכים בלבד לצורך בטיפול.

עמדת הגורמים הנ"ל מצטרפת לדו"ח הסוציאלי שהיה בפני הוועדה ואשר הוצג גם לפנינו לפיו העותר מרוכז בעצמו, לא מזהה את דפוסיו האלימים שהובילו להתנהגותו ואינו מכיר בדפוסיו האלימים אלא רואה עצמו קורבן המערכת ומסרב באופן קבוע לטיפול.

גם אם חוות הדעת אינן מהזמן האחרון יחסית למועד הדיון בוועדה, דהיינו, בתחילת שנת 2014, הרי יש בהן, בהעדר שינוי בעמדותיו של העותר לגבי הצורך בטיפול ובהעדר טיפול, כדי להצדיק את עמדת הוועדה שלא לשחרר אותו על תנאי, וזאת למרות האמור בחוות דעת של ד"ר כהן.

אמנם, ב"כ היועמ"ש הצהירה בסיפא הדיון עובר להחלטה נושא העתירה אם הוועדה תהיה סבורה שיש מקום לערוך אבחון פסיכודיאגנוסטי לעותר היא תסכים לכך, אך איננו רואים פגם בכך שהוועדה לא סברה, ואף אנו לא סבורים, שיש מקום להפנות את העותר לאבחון פסיכודיאגנוסטי.

לאור האמור בעמדת גורמי הטיפול, וועדת אלמ"ב ונציגת רש"א ובהעדר השתתפות העותר בתהליך טיפולי.

אנו דוחים את העתירה.

ניתן והודע היום י"ג ניסן תשע"ד, 13/04/2014 במעמד ב"כ הצדדים והעותר.

הדס עובדיה, שופטת

אהרון מקובר, שופט

אברהם טל, נשיא
אב"ד